

**Відьмак. Вежа Ластівки.
Книга 6**

КУПИТИ

Про книгу

Диво врятувало від смерті Цірі, коли на її очах гинула банда Щурів, що стали їй вірними друзями. Призначення привело її в болотяні нетрі до пустельника та вигнанця Висоготи, де мудрість Старого Ворона допомогла Ластівці-Цірі знову стати на крило. Тепер вона ступила на свій шлях, повернула магічну силу. Більше вона нікого не втратить і знайде містичну Вежу Ластівки, шлях до спасіння зі світу, що приречений загинути у війнах, зраді й безчесті. Так судилося...

Проте відьмак не вірить у пророцтва. Втративши чарівний амулет, він став просто Ґеральтом з Рівії. Він мчить на порятунок Цірі — своєї названої доньки, на яку полюють імператор, королі й чарівники, хапаючись в останніх судах, як за крихкий лід, за шанс врятуватися ціною Старшої Крові...

— Дати можу тобі все, чого тільки побажаєш, — сказала фея. — Багатство, владу й скіпетр, славу, довге й щасливе життя. Вибирай.

— Не хочу я багатства ані слави, влади ані скіпетру, — відповіла відьмачка. — Хочу мати коня, що був би чорним і швидким, наче вихор нічний. Хочу мати меч, гострого і ясного, наче промінь місячний. Хочу ніччю чорною на коневі моєму чорному світ міряти, хочу разити сили Зла й Темряви своїм світлим мечем. Цього я прагну.

— Дам я тобі коня, що буде чорнішим за ніч і швидшим за вихор нічний, — обіцяла фея. — Дам я тобі меч, що буде світлішим і гострішим за місячний промінь. Але чимало хочеш ти, відьмачко, тож муситимеш дорого за те мені заплатити.

— Чим? Бо я ж нічого не маю.

— Своєю кров'ю.

Флоуренс Деланной. Казки й казання

Розділ 1

Як скрізь відомо, Всесвіт — як і саме життя — йде по колу. Колу, на ободі якого позначено вісім магічних точок, що складають повний оберт, або ж річний цикл. Точками тими, що попарно лежать на ободі кола точнісінько одна навпроти одної, є: Імбелк — чи Пророщення, Ламмас — чи Визрівання, Беллетейн — Розквіт і Саовін — Завмирання. Є також позначені на колі два Сонцестояння чи Переломи — зимове, що зветься Мідінваерне, а також Мідаете, посеред літа. Є також дві Еквінокції, чи Рівноніччя — Бірке, весняне, і Велен, осіннє. Ті дати ділять коло на вісім частин — і саме так у календарі ельфів ділиться рік.

Висадившись на пляжах біля гирл Яруги й Понтару, люди привезли із собою власний календар, що спирався на місяць, ділив рік на дванадцять періодів, що складали цикл річної праці рільника — від початку, від засікання у січні дерев, аж до кінця, до часу, коли мороз перетворює землю

на тверді грудки. Але хоча люди інакше ділили рік і рахували дати, вони прийняли ельфійське коло й вісім точок на його ободі. Перейняті з ельфійського календаря Імбелк і Ламмас, Саовін і Беллетейн, обидва Сонцестояння і Рівноніччя стали й для людей важливими святами, урочистими датами. Virізнялися серед інших дат так сильно, як самотнє дерево virізняється серед луки.

Бо virізняла ті дати магія.

Не було — і не є — жодною таємницею, що ті вісім дат — це дні й ночі, коли надзвичайно підсилюється чародійська аура. Уже нікого не дивують магічні феномени й загадкові явища, що супроводжують ті вісім дат, особливо — під час Еквінокцій і Сонцестоянь. До таких феноменів усі вже звикли, й вони рідко породжують великі проблеми.

Але того року усе було інакше.

Того року люди, як завжди, відзначили осінню Еквінокцію урочистою родинною вечерею, під час якої на столі мусило опинитися якнайбільше плодів цьогорічного врожаю, хоча б потроху кожного.

Так наказував звичай. Повечерявши й подякувавши богині Мелітеле за врожай, люди пішли спочивати. І тоді розпочалося страхіття.

Перед самою північю здійнялася страшенна буря, задув шалений вітер, у якому крізь шум дерев, які мало не гнуло до землі, крізь скрипіння кроків і стукотіння віконниць чути було страшенне виття, крики й лемент. Хмари, що бігли по небу, набули фантастичних форм, серед яких найчастіше повторювалися фігури галопуючих коней та єдинорогів. Вітер не стихав добру годину, а в раптовій тиші, що після настала, ніч ожила трелями і фуркотінням крил сотень дрімлюг, отих таємничих птахів, які, відповідно до народних вірувань, збираються, аби над кимось, хто конає, відспівати демонічну панахиду. Того разу хор дрімлюг був настільки великим і голосним, наче сконати мав увесь світ.

Дрімлюги дикими голосами виспівували панахиду, а небосхил укрили хмари, гасячи рештки місячного саява. Тоді заскавчала жахлива банші, провісниця чиєїсь скорої і безумовної смерті, а чорним небом помчало Дике Полювання — почет вогнянооких примар на скелетах коней, — шумлячи рештками плащів і штандартів. Як кожні кілька років, Дике

Полювання зібрало своє жни-во, але десятиліттями не було воно настільки страшенним — у самому лише Новіграді нарахували двадцять скількись там осіб, які зникли без сліду й безвісти.

Коли Полювання пронеслося чвалом, а хмари розвіялися, люди побачили місяць — той зменшувався, як завжди під час Зрівняння. Але у ту ніч місяць був кольору крові.

Простий люд мав щодо феноменів Еквінокції багато тлумачень, що, втім, сильно різнилися, відповідно до специфіки регіональних демонологій. Астрологи, друїди й чародії також мали тлумачення, але у більшості випадків помилкові й склепані на виріст. Мало, занадто мало було людей, які могли ті явища пов'язати зі справжніми фактами.

На Островах Скеелліге, наприклад, нечисленні забобонні бачили у тих дивовижних подіях обіцянку Тедд Дейред, кінця світу, якому передуватиме битва Раг-нар-Роог, кінцева битва Світла та Темряви. Несподіваний шторм, який у ніч Осіннього Зрівняння струсонув Острови, забобонні визнали хвилею, що її пхав дзьоб потворного Нагльфара з Морхьоггу, драккара, що везе армію примар і демонів Хаосу, із бортами, що збудовані з нігтів мерців. Люди більш освічені чи краще поінформовані пов'язували шаленство небес та моря із персоною злої чародійки Йеннефер — і її страшною смертю. Трет — і поінформовані ще краще — бачили у збуреному морі знак, що ото конає хтось, у чиїх венах тече кров королів Скеелліге і Цінтри.

Як світ — без кінця і краю, так і ніч осінньої Еквінокції була ніччю мар, кошмарів і примар, ніччю раптових, задушливих і з шаленим пульсом пробуджень у страху серед мокрих від поту, збитих простирадл. Видіння і пробудження не оминали й голів найсвітліших — у Нільфгарді, у Золотих Вежах пробудився із криком імператор Емгир вар Емрейс. На Півночі, у Лан Ексетері, підірвався із ложа король Естерад Тиссен, розбудивши дружину, королеву Зулейку. У Третогорі здригнувся і потягнувся за кинджалом головний шпигун Дійкстра, розбудивши дружину міністра фінансів. У замку Монтекальво здригнулася на адамашковій постелі чародійка Філіппа Ейльгарт, не розбудивши дружину графа де Ноельє. Прокинулися — більш чи менш різко — гном Ярпен Зігрін у Магакамі,

старий відьмак Весемір у гірській фортеці Каер Морен, банківський клерк Фабіо Сахс у місті Горс Велені, ярл Крах ан Крайт на борту драккара «Рінгторн». Прокинулася і чародійка Фрінгілла Віго у замку Боклер, прокинулася жриця Сігрдріфа храмі богині Фрейї на острові Гіндарсфьяль. Прокинулися Даніель Етчеверрі, граф Гаррамон в обложеної фортеці Марібор. Зивік, десятник Бурої Хоругви, у форті Бан Глеану. Купець Домінік Бомбаст Хувенагель у містечку Кларемон. І багато, багато інших.

Утім, мало було людей, що зуміли б усі ті явища й феномени зв'язати із реальним, конкретним фактом. І з конкретною особою. Так уже воно сталося, що троє тих людей проводили ніч осінньої Еквінокції під одним дахом. У святині богині Мелітеле в Елландері.

Рекомендована література

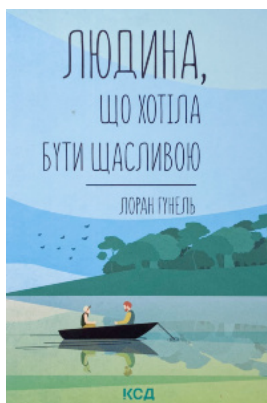
Бог завжди подорожує
інкогніто

Двір шипів і троянд

Смертниця

Людина, що хотіла бути
щасливою

Четверте крило.
Емпіреї. Книга 1

Мій темний Ромео

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ